

Cu pași legănăți și cu mare entuziasm, ariciul s-a suit pe tulpină. Mura cea coaptă strălucea ca o nestemată în lumina soarelui. Miezul dulce îl amețea pe măsură ce se apropia cu năucul fremitând.

Dar, în secunda în care a deschis botițul ca să ia prima mușcătură din mura, o cloară a trecut în zbor strigând:

– CRA-CRA! CE FACI???

Rata a înaintat până la băneșă lui și a zis:

- BUNĂ ZIULICI, ARICI!

- Bună ziua! - a răspuns ariciul.

Rata a râs și a zăritat spre mura. Ariciul simțea că-și pierde calmul.

Se uitau unul la altul.

- Cum ți se pare mura mea? - a întrebat ariciul.

- Trumoaă. Foarte lăcioasă, ca un pește, - a răspuns rata.

- Am de gând să o mănânc. Vrei și tu?

- Sigur!

Ariciului i s-a făcut frică și repede-repotor
a rostogolit mura pe lângă nevătăciță,
până când a ajuns la părtaș unde bărețul
lui se legăna pe apă. Chiar când începea
să se liniștească, a zărit cu groază
o rață mare care însota împreună
bărețul. „Vai, nu!”, s-a gândit ariciul. „Ce-o să mi
mai spună și nesuferita asta de rață?”